

Csanády János versei:

Paraszt halott

Addig éltem, amíg a tavaszi füvek
emlékeimben felütötték fejüket.

Ha néztem a zöldlombos ól alól,
meghitten sorakoztak a rakott fahasábok.

Minden mozdulatom nyomát őrizte a
környezet, az ól, gyümölcsfák ágboga.

Olyan volt az egész udvar, mint én,
hiába parancsnokolt ott egy vén Párka-nő.

Míg a tetőn rugós cica hátát domborgatta,
kényes pofácskával a kutyát morgatta,

erőt öntött, örök erőt belém a föld,
melybe csordult, édes izzadságom ömölt.

És nem tudom, milyen fuldokló szívvel indult
a frontra, kinek nyomán harang kondult,
és meghalt ott — és ő is ölt.

FüTTY szóL

A langyosakat kiköpi az Isten,
fohászodom hát e kis reggelen
hogy a víg inas fütyte megsegítsen,
hogy az se legyen közömbös nekem.

Mert fütyty szól . . . bár örök ősz sompolyog
ökörnyálával, gyümölcseivel,
hűs nyálkájával ellepi az aszfalt
pórusait, mint műanyag az asztalt.

Nincs semmi baj: így nyugtatom magam.
Hisz én is így fütyültem valaha,
s mit is tesz a szegény, ha baja van?
Fütyül, ettől lesz keményebb nyaka.

A fütytyszó megvizásztal ugye-bár
hogy semmi baj, hogy kutyabaj sincs itten,
s megkönnyebbülten mész tovább világ;
a langyosakat kiköpi az Isten.